

„O ar jūs niekada nebijote?“

Monika žiūri į numerius, besikeičiančius priėmimo ekrane. Kai pasirodo jos, prieina prie langelio. Slaugytoja klausia: „Jūsų eilė? Gerai, prašom užpildyti šią formą“. Ima rašyti, bet netrukus stabteli ir klausia: „Atsiprašau, vaikams yra tik dvi eilutės. O aš turiu penkis, nežinau, kur rašyti“. Slaugytoja paima formą ir žiūri į ją: „Retai pasitaiko tokių gausių šeimų. Yra vietos šalia... Žiūriu, kad jūsų vyresnieji to paties amžiaus kaip mano. Vyresnysis dirba ar studijuoja?“- „Mokosi universitete“.- „Vadinasi, jam patinka studijuoti. Smagu. Maniškiam mokykloje buvo labai sunku“.- „Kaip tai?“- „Jam disleksija. Buvo daug problemų. Kiek kovota! Nuolat bandžiau jam visais būdais padėti augti. Dabar yra tvirtas ir konkretus vyras, bet aš nuolat bijau“.- „Nesupratau. Kodėl?“- „Nes nėra tobulas. Jo sunkumai išlieka. Yra manoma, kad asmuo nėra svarbus šioje visuomenėje. Reikia taikytis prie šios akivaizdybės. Kai žiūriu į jį, bijau, kad anksčiau ar vėliau atsitiks kažkas, kas jį sutraiškys...“.

Monikai ateina į galvą tas skyrius iš knygos apie kun. Giussani: Jėzaus žvilgsnis pilnas švelnumo kiekvienam žmogui, kurį sutikdavo. Tas pat žvilgsnis, kuris ją „užkabino“ prieš daug metų. Per kelias sekundes galvoje prabėga susitikimų vaizdiniai, epizodai, kuriuose tas žvilgsnis tapo kūnu. „Ponia, jūs negalit liautis kovoti. Mes mylime savo vaikus, nes jie išskirtiniai. Su visais sunkumais, klaidomis. Tai vienintelis tikrumas, kurį turime jiems perduoti. Net jeigu, kaip jūs sakote, bendrasis mentalitetas norėtų priešingai. Aš esu užtikrinta...“.

Slaugytoja ją nutraukia: „Bet ar jūs nebijote? Atrodote tokia tikra...“. Pauzė. O paskui, netikėtai: „Turbūt supratau. Jūs esate popiežiaus Pranciškaus sekėja. Tik jis šiandien yra užtikrintas ir nieko nebijo“. Monika nusišypso: „Jūs teisi, esu užtikrinta būtent dėl to, kad sutikau žmones kaip Pranciškus. Jie man padeda pamatyti, kad verta gyventi, kovoti, mirti. Nes kiekvienas iš mūsų turi neaprepiamą vertę. Yra mylimas toks, koks yra“.

Už nugaros kažkas ima pašnibždomis purkštauti: „Kiek galima?!“. Atrodo, kad slaugytoja nereaguoja: „Gerai. Bet sakykite, jeigu tyrimų pabaigoje pasakyčiau, kad jums vėžys, ar nebijotumėte? Ar jūsų tvirtumas nesubyrėtų?“

Monika pamąsto apie sergančius draugus, jų veidus. „Bijočiau žiauriai. Bet vis dėlto mano tikrumas išliktų, nes mačiau, kad ir su vėžiu galima jaustis mylimu ir tikru dėl gėrio, didesnio už skausmą ir baimę“. Moters akys spindi, ji ištiesia ranką ir stipriai paspaudžia Monikos ranką: „Tai, kad jus sutikau, yra gražiausias dalykas, kuris tik man galėjo šiandien nutikti“.- „Man taip pat. Labai jums dėkoju“, apeina jas skiriantį barjerą ir ją apkabina. „Dabar eikite. Jūsų eilė. Antras aukštas, 50 kabinetas“.

Po tyrimų Monika pasuka prie išėjimo iš skyriaus, ir ją kažkas pašaukia. „Ponia, palaukite minutėlę“. Atsisuka, tai – ta pati slaugytoja. „Ar kažką pamiršau?“- „Ne ne, nieko. Noriu jums duoti štai ką“. Ir jai įteikia lapelį popieriaus. „Ačiū“.

Lifte jį išlanksto: „Esu slaugytoja, su kuria kalbėjotės šiandien. Nesu tikinti, bet meldžiu Dievą už jus, kad tyrimų rezultatai būtų neigiami. Pasauliui reikia tokių žmonių kaip jūs. Ačiū. Sugrįžkite manęs aplankyti“. Sugrįš.